El Diacrític | | Actualitzat el 17/10/2020 a les 18:55

Laura: ella també

Article de Roser Iborra a partir del testimoni d'una dona que va patir un abús sexual a l'hospital | «Quan finalment arriba a casa, dies després, s'està llargament sota l'aigua, però l'angoixa no se'n va. I viu cada dia i cada hora amb aquella pell no desitjada sobre la seva. No s'ho pot treure del cap» | «Em sembla que no conec cap dona que, si hem arribat a una relació de confiança, en un moment o altre no m'hagi confessat que sí, que ella també»

«Escolto la veu però li miro les mans, ara. Es mouen molt, i em fan pensar en dos ocells tancats en una gàbia» | Milada Vigerova

«No tinc gaire paciència per seguir els consells de ningú, sobretot de les dones, que teniu els cervells com els pardals»

Miquel Llor, *Laura a la ciutat dels sants*

Em sembla que no conec cap dona que, si hem arribat a una relació de confiança, en un moment o altre no m'hagi confessat que sí, que ella també: o ha estat assetjada a la feina, o ha patit maltractaments a casa, o la seva relació de parella ha acabat malament i llavors ha començat un altre calvari. O un dia que anava sola... o un dia que anava al metge... o un dia el seu pare o el seu oncle, quan era petita...

Sovint, una mateixa dona ha patit (hem patit) diversos abusos en diverses circumstàncies. D'una

gravetat més important o menys, però tots els abusos deixen cicatrius a l'ànima.

I això és tan general, tan estès, que sembla que no pugui ser que cada dona ho visqui en solitud, encara. Amb por. Amb vergonya infundada i mal entesa. Amb tota la llosa de les opinions històriques i patriarcals a sobre. Amb el pes del «què diran», del «què pensaran», de la incomprensió generalitzada.

I no dic de cap manera que es tracti d'una guerra de dones contra homes: perquè crec que es tracta d'una guerra de persones (dones i homes) contra uns abusos que han d'acabar.

La denúncia contra assetjaments sexuals a l'empresa de neteja GCT Plus d'Esfosa del dia 17 de setembre de 2020 va fer pública i visible només la punta d'un iceberg monstruós. Però va ser important. Perquè moltes dones ens hi hem vist emmirallades i hem pensat que ja era hora que algú en parlés. Que estripés aquesta cortina densa de silenci i deixés entrar una mica de llum.

Un dia d'aquests, a la ciutat dels sants, vaig estar una bona estona parlant amb una Laura actual. Alta, bonica, culta, amb una feina que li permet una independència econòmica. Però sí: ella, també.

Em comença explicant la teranyina judicial en què està immersa, però la miro als ulls i li demano de dret:

- Explica'm què va passar.

I sóc conscient que estic demanant que aixequi la bena d'una ferida no tancada.

Escolto la veu però li miro les mans, ara. Es mouen molt, i em fan pensar en dos ocells tancats en una gàbia.

Va ser a l'hospital. Ella havia d'estar quieta per força, i tenia tota la fragilitat i els nervis d'una operació imminent. I llavors va sentir el fregament dels genitals de l'home als seus genolls, la mà a la galta, la mà al pit, el cap sobre la seva espatlla.

Què està passant, es va preguntar, amb alarma, xisclant per dins. Què faig, què faig. L'operació s'havia de fer. Va optar per un silenci travessat de crits. L'home li diu: «No et recordaràs de res».

Però és la primera cosa que recorda, en despertar de l'anestèsia. Aquella fragilitat, aquell abús que li ha deixat un record inesborrable a la pell, i encara no es pot dutxar.

Quan finalment arriba a casa, dies després, s'està llargament sota l'aigua, però l'angoixa no se'n va. I viu cada dia i cada hora amb aquella pell no desitjada sobre la seva. No s'ho pot treure del cap.

Finalment, posa una reclamació que es pensa que és una denúncia, i comença una lluita que ara,

dos anys després, encara no ha acabat. L'hospital li respon amb mitges tintes, li demanen disculpes però alhora dubten de si ha passat.

Posa la denúncia formal. La citen a declarar, i no té ni advocat, encara. La fan sentir com si fos ella, la denunciada. Es creua amb l'agressor. S'adona que ara ell sap el seu nom complet, la seva adreça. Comença la por.

- Però, com ho pots suportar?

M'explica que, acabi com acabi, ella ha aixecat la veu perquè això no torni a passar. El que en facin, d'aquesta veu, no està a les seves mans. Però això podria tornar a passar a una nena, a una àvia. La víctima podria ser encara més vulnerable. Podria ser que no en tingués cap, de veu.

Les mans-ocells ara s'han calmat, reposen a la falda com si fos un niu.

Quan ens acomiadem, fa fred. Cauen les sis de tots els campanars de la ciutat dels sants, engolides pel tràfec de cotxes i de gent.